

# עברון יונתן

משה  
פז



1985 - 2005

יונתן נולד לטלילה ואבי ב- 12.8.1985 בגבעתיים.

לאחר כשנתיים עברה המשפחה לניירובי. יונתן למד בבית הספר האנגלי בניירובי.

בשנת 1991 נולד ליונתן אח, איתמר. איתמר ויונתן גדלו להיות קרובים מאד ולמרות שבקניה היו ליונתן חברים בגילו והוא למד בבית ספר אנגלי ואמריקאי, הקשר עם איתמר היה מיוחד מאוד וחזק.

גם עם הוריו הקשר היה פתוח ומשתף "...היינו מאוד קרובים, יונתן דיבר, שיתף וסיפר לנו הרבה, יונתן דומה לי באופי, בדינאמיקה שלי..." מספרת טלילה.

ב-1998 מלאו ליונתן 13 שנים והוא עלה לתורה ב"בית דניאל" שבתל-אביב.

אמו, טלילה, מספרת: "גרנו בקניה, אך גם כשהיינו בקניה, היינו מחוברים לישראל ומעודכנים במצב". כאשר הגיעו אליהם אורחים מהארץ היה מבלה איתם כמה שרק יכול, בשל הרגש החזק לארץ.

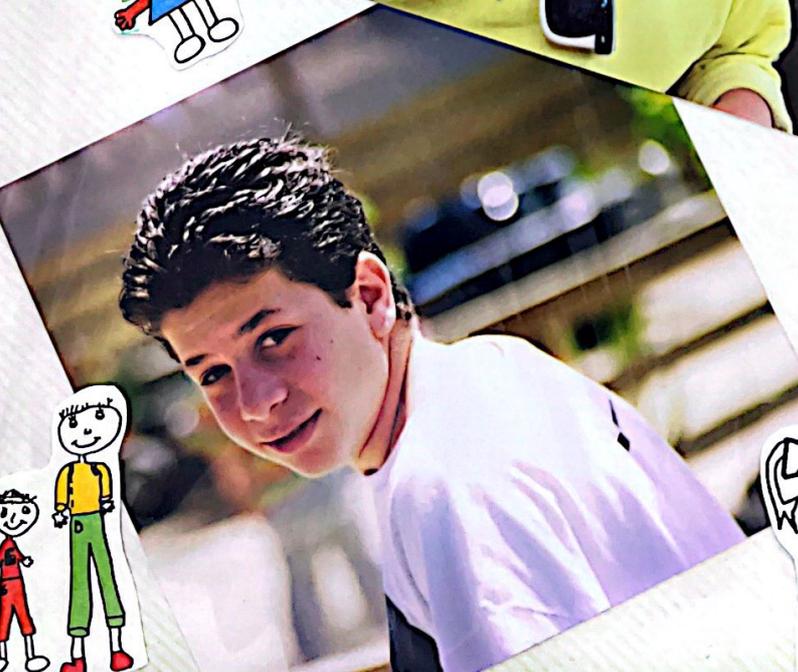
בקניה חיים אנשים שונים- שחורים לבנים, מקומיים ומהגרים- כך למד יונתן לקבל את השונה ולהיות סובלני כלפי האחר.

הוא היה ילד שמח, רגיש, אוהב מוזיקה, ילד צנוע, טוב ונדיב. חדרו בניירובי היה מקושט פוסטרים, דגלים וצבוע בצבעה של הקבוצה אשר היה אוהד נלהב שלה - מנצ'סטר יונייטד.

כשיונתן היה בן 14, חזרה המשפחה ארצה, ויונתן החל ללמוד במקוה-ישראל.

איתמר מוסיף ומספר: "יש דברים, שלא ידעתי עליו שהיום אני יודע, הייתה לו אחדות משפחתית - לשמור על קשר עם אבא שלי שהיה בקניה, לדבר איתו ועם אמא שלי שמהו הציק לו".





HAPPY JAPAN

יונתן חזר ארצה – נער כבן 14.  
בפרק זה נשמע סיפורים מפיהם של בני משפחתו, חבריו ומוריו של יונתן  
על התבגרותו וקליטתו בארץ.

“כשהגענו לארץ ליונתן היה קשה עם השפה למרות שבכית בקניה דיברנו  
עברית” מספרת אימו, “תמכתי בו מאוד והיו לו הרבה חברים ולאחר  
שבעה חודשים שקיבל שיעורים פרטיים ועזרה – הוא הצטיין בלימודים”.

אחיו מוסיף: “המעבר מקניה לישראל היה לו מאוד קשה מבחינת לימודים  
וחברים – ולי פחות, בייחוד בגלל פער הגילאים”.

“בתיכון פתחו כיתה חדשה והוא בא וניראה שונה מכולם, אחר.  
כולם מהרגע הראשון אהבו אותו, בגלל שהוא היה “מגניב” והוא סיפר לנו  
על החיים שלו בקניה.

הוא היה מאוד חברותי, צנוע, ביישן.

הוא התחיל לצאת אתנו למסיבות וככה התחבר יותר ויותר.

אני והוא היינו ידידים מאוד טובים בהתחלה ולאט לאט הכרנו יותר טוב  
אחד את השני והתאהבנו”, מספרת אפרת, חברתו, “בהתחלה היה לו מאוד  
קשה הוא התגעגע לחברים שלו מקניה, בשיעורים היה לו קשה במיוחד  
בשיעורי לשון הוא שכר מורים פרטיים וגם אנחנו היינו עוזרים לו  
בשיעורים ולומדים אתו למבחנים”.

ד"ר טלי פלוטקין, מנהלת בית הספר מקוה-ישראל, בו למד יונתן מספרת:  
"יוני הגיע אלינו מקניה כבעל זכויות עולה חדש.  
היה יליד הארץ אך גדל מחוץ לה. תלמיד שמגיע אחרי שהיה כמה שנים  
בחו"ל נחשב לעולה, כי לא למד כאן.  
הוא השתלב בכתה ט', כתה מדעית גבוהה מאוד.  
למרות שלא למד בארץ השתלב ללא בעיה.  
היה אהוב על חבריו ומקובל בכיתה.  
יוני ידע לדבר עברית אך היו לו חוסרים לימודיים, למרות זאת אף פעם לא  
בקש עזרה והשלים את כל החומר בעצמו ובצורה מעולה!  
אני מאמינה שהוא לא התבייש לבקש עזרה אלא סמך על יכולותיו  
הגבוהות.  
לא הייתה לו בעיה חברתית וגם לא עם המורים, יוני אהב פשוט להתמודד  
בכוחות עצמו.  
יוני היה תלמיד מצטיין בלימודים ובלט במנהיגותו החברתית.

יוני היה שקט וצנוע ולמרות הישגיו הגבוהים לא התנשא ולא ניצל עובדה  
זו. "

יונתן היה עולה חדש אך למרות קשייו עם השפה והלימודים הצליח  
להתגבר על כך ובעזרת מאמצים רבים הצליח להתעלות על עצמו ולהיות  
אהוד בחברה ובין התלמידים המצטיינים בכיתה.



# פרק ג' : בכה זה כשיש שניים...

סיפורים מפי אחיו היחיד, איתמר



הקשר בין יונתן לבין אחיו איתמר היה קשר יוצא דופן, תמיד היה להם אחד את השני.

בקניה היו המון ביחד בגלל שהיו שונים מכולם, וכשחזרו מקניה – היו צריכים להתמודד עם מעבר מארץ לארץ, לעזוב חברים ולהכיר מנטאליות חדשה –  
ואת זה רק שניהם הבינו !

מראיון עם טלילה אמו של יונתן :  
"הקשר בינו לבין איתמר אחיו היה טוב מאוד ומרגש !  
כשיונתן היה חוזר מהצבא הוא היה לוקח את אחיו לזמן בילוי, רק שניהם".

איתמר: "אני ויונתן היינו מאוד קרובים, הקשר היה בין אחים וגם יותר מזה.  
כשיונתן היה חוזר מהצבא – הוא היה לוקח אותי המון לים, לאכול בחוץ.  
והוא היה תמיד בתפקיד האח הגדול ששומר עלי ..."

דליה חברת משפחה שחיה איתם בקניה :  
"הם לא היו כמו כל האחים שרבים ומתעמתים, יונתן כאח גדול היה סובלני ואף פעם לא צעק על איתמר או הרביץ לו".

יונתן לא היה מוותר לרגע, על זמן בילוי עם אחיו, זה היה מאוד חשוב לו לשמר את הקשר גם שהוא מרוחק מהבית.

"אני זוכר שהוא היה לוקח אותי שהוא היה חוזר מהצבא, אותי ואת אפרת שהצטרפה לפעמים, היינו הולכים על החוף והוא היה מספר לי עליה".

יונתן תמיד ידע שהוא רוצה ללכת לקרבי זה מה שגם ידעו בבית.  
יונתן תמיד שימש לאיתמר דוגמה טובה לחיים, בגלל זה איתמר רצה  
ללכת לקרבי בדרך אחיו.  
"כשהוא הלך לקרבי, זה לא היה נראה לי מיוחד או פחדתי או משהו כזה,  
זה היה נראה מאוד רגיל – הייתי הולך גם אני אבל אני לא יכול בגלל  
החתימה של ההורים שלי."



ואז... חייו של איתמר התהפכו, בעקבות נפילתו של יונתן...  
האובדן הגדול הקשה מאד על איתמר, כי תמיד ידע שיונתן לצידו, בכל מה  
שעברו בחיים - אם זה המעבר לקניה אם זה משחקי הכדורגל שאיתמר  
היה משחק, וכל דבר הכי קטן ומשמעותי בחיים שלו.  
"בכתה ט' עזבתי הכל ובכתה י' חזרתי שבועיים אחרי המוות, לא  
עשיתי כלום! לא כדורגל, לימודים או צופים.  
עזבתי את הכדורגל וחזרתי לצופים, הייתי בא לפעמים פשוט להיות עם  
החברים.

בשנה הראשונה זה שינה לי את כל השיגרה – עזבתי, חזרתי לדברים,  
זרקתי חברים, מי שעיצבן אותי ניתקתי איתו את הקשר."

לאחר השנים הראשונות, עברה תקופה, ואיתמר היה צריך לראות איך  
מתמודדים.

"זה היה בשנים הראשונות זעזוע ולאט לאט הכל התאזן וגם החברים.  
בשנים הראשונות ההורים שלי הניחו לי, הם נתנו לי להחליט אם ללמוד  
או לא, אבל אמרו לי מה יהיו ההשלכות.

"הייתי מדבר על זה עם החברים הקרובים, הציעו לי גם להשתתף  
בקבוצות תמיכה, הלכתי לכמה פגישות ולאט לאט זה נהיה מקום מאוד  
מרכזי בחיים שלי, זה עזר לי מאוד.

היום – אני לא מסוגל לדבר על זה. זה לחפור לעומק, לגעת בנקודות  
רגישות ומרכזיות.

זה כמו פצע שאמור להגליד, הוא מתייבש וכל פעם שאני מדבר על זה  
חותכים אותו ועוד פעם ועוד פעם."



מה מזכיר לך את יונתן?  
"הרבה זמן שאני ישן בחדר שלו, המיטה שלו שם והבגדים והמחשב, זה  
מזכיר לי שאני קם בבוקר ורואה את החדר שלו, ובחבר'ה כשאנחנו  
מדברים על הצבא. זה יכול להיות גם לפעמים שיר או מישור שאתה  
פוגש".

היו לאיתמר המון תקופות של עליות וירידות, בעקבות נפילתו של יונתן.  
איתמר, ידע שהוא חייב להמשיך בחייו, ויונתן תמיד ילווה אותו ...  
"אני מרגיש שאני ממלא חלק גדול שהוא לקח".



# פרק ד':

## "אהבתיה... אני יודע זאת פתאום"

יונתן התחיל להסתגל לחיים בארץ, לחברה, לחברים, הוא למסיבות עם חבריו החדשים וככה התחבר יותר ויותר. אפרת ויונתן היו ידידים מאוד טובים בהתחלה, אפרת נעזרה במתמטיקה ועזרה לו בעברית ולאט לאט הכירו יותר טוב א והתאהבו.

אפרת ויונתן היו הזוג המוביל בשכבה, כולם רצו את קירבתם

אפרת ויונתן נפרדו כחצי שנה לפני נפילתו, אחרי שנפרדו הם ידידים וגם נפגשו ודיברו הרבה.

"...הפגישה האחרונה שלנו הייתה בקצה הרחוב בו אני גרה, ישב באיזושהי פינה והוא אמר לי "מה שצריך לקרות יקרה", המשפט נחרט בזיכרוני..."

והיא מוסיפה "לא חשכתי שדבר כזה יקרה מפני שהוא היה ב'מס ובמסלול לא לוקחים אותם להילחם..."

עכשיו אפרת מסתכלת על הדברים אחרת, היא מעריצה אותו. עוזר לה לדבר ולספר עליו, כי היא מאוד גאה בו ורוצה שאנשים ידעו הוא. אפרת מספרת לכולם על יונתן, גם לאנשים שהיא לא מכירה כל כך טוב.

"...מה שבאמת שכר אותי זה ב'שבעה', כשיצאתי החוצה לחצר בביתו ש יונתן, בכיתי, אבא שלו ניגש ואמר לי :  
"את לא יודעת כמה הוא אהב אותך..."

היא מרגישה פספוס וחרטה. אפרת מאמינה מאוד בגורל, אין מה להתחרט, מה שהיה-היה... כל הזמן מלווה אותה המחשבה "אם הוא היה חי מה הוא היה אומר..." הקשר בין אפרת לבין איתמר היה ממש קרוב, כמו קשר בין אחים- הם היו מדברים שעות, גם בזמן שיונתן היה בצבא וגם אחרי... "באותו יום של ההלוויה פתחתי את הדלת ואיתמר נתן לי חיבוק ענקי וזה שכר אותי..."

בשנה הראשונה לא היה לה קשר עם אף בחור, ואחר כך התחילה יותר להיפתח והיה לה קשר עם מישהו.



שכ, זה  
נו  
אתה  
תן של יונתן .  
אותו ...  
קת"



"...יונתן כל הזמן היה איתי-כשקיבלתי רישיון, כשהתגייסתי,  
כשהשתחררתי, אבל אני מאמינה שהוא שומר עלינו.  
אני חולמת עליו הרבה, בעיקר חלומות טובים..."

אפרת מעדיפה ללכת לבית העלמין לבד, לשבת לידו.  
פעם אחת היא ממש דיברה אליו, ליד הקבר שלו, היא הייתה לוקחת  
מוזיקה שהם אהבו - יושבת שם שעות ומקשיבה...

לפעמים כשהיא עוברת במקומות שבהם היו יושבים ביחד היא נזכרת בו,  
היא גם זוכרת פרטים קטנים כמו מה לבשו בפגישה הראשונה ועוד...

יונתן היה איתה בכל ימי ההולדת שלה וביום ההולדת אחרי מותו היה לה  
כל-כך מוזר שהוא לא חוגג איתה.

יונתן היה בשבילה הנשיקה הראשונה, האהבה הראשונה, לפעמים היא  
חושבת "איזה כיף שהכרתי אותו".  
היופי באהבה, זה שמקבלים גם את החסרונות וגם את היתרונות וזה מה  
שהיה- יונתן קיבל אותה כמו שהיא, בלי מסכות.

הוא היה זה שמתקשר ומבקש סליחה אחרי הריבים שלהם, אפרת הייתה זו  
שמתעצבנת ממש מהר,  
הוא תמיד היה אומר לה "מאז שהכרתי אותך אני יותר עצבני".

אפרת הייתה רוצה לחזור לכל הרגעים שלהם יחד, גם לריבים...

"...זה קשה לי להדליק נר עבורו, כי זה סוג של הספד, מאז מותו אני אף  
פעם לא מדליקה נרות, זה קשה לעכל".

"בטקס סיום מסלול, טלילה הזמינה אותי ולא ידעתי אם לבוא או לא,  
איתמר אמר לי: תבואי, אני יודע שהוא היה רוצה שתהיי שם..."

אמא של יונתן ספרה: "היא הייתה כמו בת בית אצלנו ועד היום זה כך –  
אני בקשר איתה ועם המשפחה שלה".

בכל מלחמה, כל פעם שאפרת שומעת על נפילת חייל זה מזכיר לה את  
יונתן ופתאום הכול חוזר אליה שוב.  
כל יום היא חושבת עליו...  
כשהוא נהרג היא שאלה את עצמה: "איך אני אמשיך בחיים שלי בלעדיו?  
אני אמשיך לצחוק? אני אמשיך לרקוד? ואז הבנתי- שכן, רק עם חור  
בלב".

"...אני אומרת תודה שהייתה לי את המערכת יחסים הזאת, אני מאחלת  
לכל אחד ואחת מערכת יחסים כזאת.  
היינו מאוד תמימים, רצינו להתחתן, הוא תמיד אמר לי: "את תמימה  
וטהורה, לא יודעת כל רע", באמת עד אז לא ידעתי כל רע.  
הוא אמר לי תמיד שכאשר ניפרד אני ארגיש שחלק ממני מת".

"...הייתי אומרת לו עכשיו, שאף פעם, אף אחד לא ימלא את מקומו עבורי  
ואני תמיד אוהב אותו..."





**פרק ה':  
כשתצא לעוד שבת ...  
נחכה בפתח,**

**אמא לכבודך בישלה  
ונשקה כמו פרח,**

**גם נגהץ לך מדים  
אני זוכר מה שהבטחת,**

**שישמור עליך אלוהים ...  
רק חזור הביתה "**



יונתן עברון התגייס במרץ 2004 .  
התנדב לצנחנים, והתקבל ליחידת מגלן.  
בפרק זה נספר על גיוסו של יונתן ועל התגובה של החברים והמשפחה על  
הבחירה בתפקיד קרבי.

"מאז ומתמיד יונתן רצה להיות קרבי בצבא, האהבה לארץ ולמולדת הייתה קורבה אליו תמיד. אולי זה מתקשר לכך שהוא גדל בארץ אחרת, חיבור של שורשים. אני תמכתי בו ונתתי לו מרחב. יונתן היה ביחידת מגלן, מגלן זו ציפור טרף. אני תמיד הייתי לוקחת אותו לצבא והרגעים האלו היו רגעים של כיף ושל זמן איכות.

הוא תמיד עדכן אותנו בטלפונים ומסרונים (SMS) כשהוא היה יכול. כשהחזרתי אותו ליחידה באותו יום שישי – זו הייתה הפעם האחרונה שראיתי אותו. אחרי יום הוא התקשר אליי ואמר: אני רק מתקשר להגיד לך שהכול בסדר, חשבתי לעצמי למה הוא צריך להגיד שהכול בסדר?!". כך מספרת אמו של יונתן- טלילה, חשוב להזכיר כי יונתן היה מדבר ומשתף את אמו בדברים שעבר.

"כשהוא הלך לקרבי, זה לא היה נראה לי מיוחד, לא פחדתי או משהו כזה, זה היה נראה מאוד רגיל, היה ברור מההתחלה שהוא ילך לקרבי, הוא תמיד דיבר על זה.



כשיונתן היה חוזר מהצבא – הוא היה לוקח אותי המון לים, לאכול בחוץ ודווא היה תמיד בתפקיד האח הגדול ששומר עליי, כך מספר איתמר, אחיו של יונתן. לאיתמר ויונתן היה קשר מיוחד, מעבר לקשר רגיל בין אחים.

אפרת, חברתו: "הקשר איתו בצבא היה לי מאוד קשה מפני שהוא היה מרוחק. כשאני הייתי רוצה לצאת הוא היה מעדיף להישאר ולנוח מכיוון שהיה עייף.

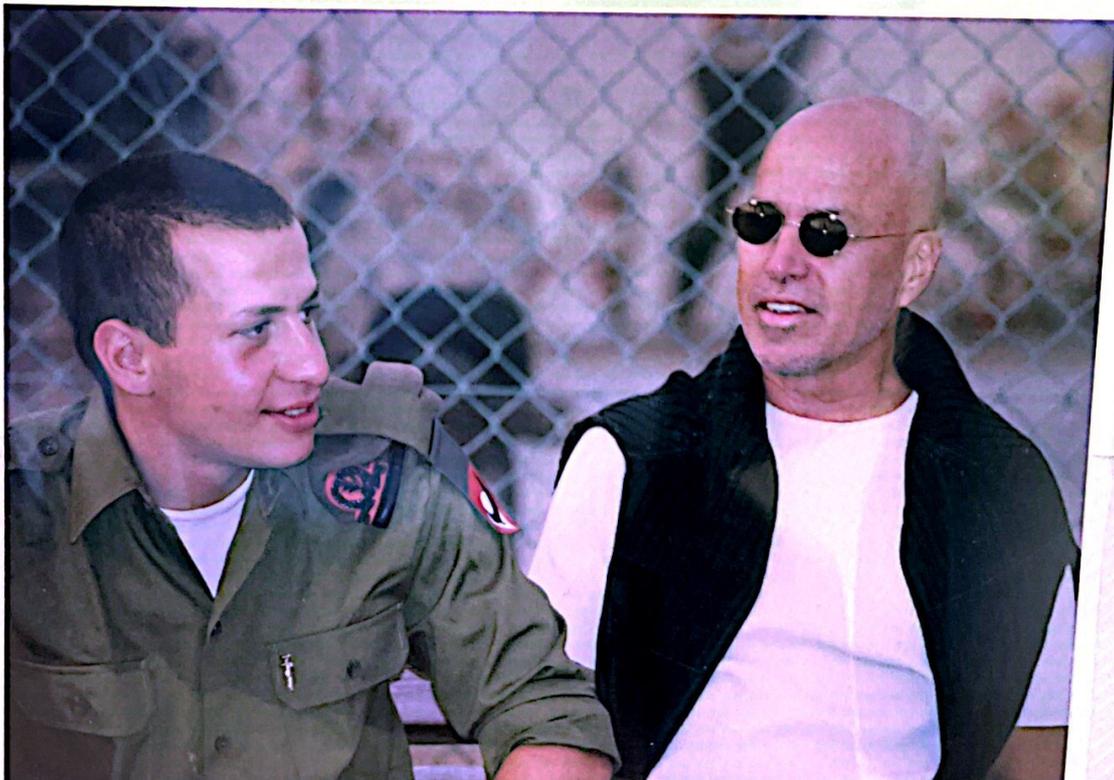
כשהוא התקבל למגלן הוא אמר לי שזה לא מספיק קרבי בשבילו, הוא היה רוצה את הכי קרבי, כשמישהו היה נהרג הוא היה אומר לי "אני גאה בו". תמכתי בהחלטתו להתקבל לקרבי, ידעתי שזה מה שהוא רוצה. אני חושבת שיונתן הלך לקרבי גם כדי להגן על המדינה וגם להרגיש סיפוק עצמי - "להוכיח משהו" תרתי משמע."

איזה מין חייל היה יונתן, וכיצד התחבר והתייחס לשאר החיילים?...  
אייל ינאי, חבר צוות של יונתן מספר ש"יונתן היה חייל מצטיין, הוא תמיד  
הצטיין בכל פעולותיו, הוא קיבל את השונה והתחבר לכולם מכל דת וגזע.  
תמיד אהבו אותו כל המפקדים והחיילים, הוא היה חברותי ותמיד עזר  
כשיכל".

מפקד הצוות של יונתן, גיא עמרני מוסיף: "יונתן היה חייל טוב בצוות וזה  
התבטא בכך שהוא תמיד רצה לתרום והיה תמיד דואג לכולם.  
תקופה לפני סיומו הוא היה סמל צוות".

מאז ילדותו רצה יונתן להתקבל לקרבי, כוח הרצון והמוטיבציה שהייתה  
בו בלתי ניתנים לתיאור.

"סלח לי כי עושה אותך גיבור שלי יונתן,  
סלח לי כי ראוי אתה" / אבי עברון



## פרק ו':

"מה אברך לו, במה יבורך זה הילד? שאל המלאך ...  
אלוהים, לו אך ברכת לו - חיים ..."

יונתן נהרג ביום ל' בתשרי, תשס"ו, 2 בנובמבר 2005, 10 ימים לפני סיום המסלול, שזה היה חלומו – לעלות על הר היחידה בעבדת ולקבל את סיכת הלוחם.

ביום שישי, לפני שהוא נהרג, הוא הגיע הביתה הספיק להיות בבית פחות משעתיים ואז 'הקפיצו' אותם ליחידה, ומשם לאיזור ג'נין.

זה היה בכפר מירכה, בין הפעילויות הראשונות של הצוות. משימת הצוות הייתה לבצע מעצר על מבוקש, פעיל חמאס.

לפעילות הרגישה נבחרו 8 חיילים מהצוות, ויונתן בתוכם. צוות אחר, ותיק יותר היה במעגל רחב יותר סביב ביתו של המבוקש.

עד נקודה מסוימת נסעו ברכב ומשם ירדו והלכו ברגל בחושך מוחלט. היה ניווט מוצלח, חוץ מנביחות כלבים, שמזה לא יכלו להימנע.

חיילי הצוות התחילו לסגור על הבית. יונתן וחבר צוות נוסף היו בחלקו האחורי של הבית. המבוקש ניסה לברוח מהחלון האחורי בקומה השנייה

ולאחר שבוצע נזהל מעצר חשוד חזר המבוקש לביתו והסגיר עצמו. החוליה של יונתן שמעה רחשים ובקשה כי יינתן להם עיבוי של שני לוחמים נוספים וכך היה.

שוב נשמעו רחשים באזור השיחים. אחד הלוחמים, שחשד שמדובר בתמימים ובהתאם להוראות הפתיחה באש צעק "וואקף" (עצור בערבית) ואז ירה המחבל הנוסף צרור יריות על החוליה.

יונתן היה היחיד שנפגע, הכדור פגע בראשו, הוא נפצע אנושות, פונה במסוק לבית החולים "תל השומר", ושם נקבע מותו.

איך הגבת כששמעת שיונתן נהרג?

טלילה עברון אמו של יונתן:

"...יום רביעי, שש בבוקר, דפקו בדלת.

שאלתי "מי זה?" וענו לי "צבא", לא חשבתי שבאו לבשר משהו כזה, עמדו שלושה אנשים, גברים, אז הם בישרו לי את הכשורה, הסתכלתי עליו ואמרתי – אני לא מאמינה לך!  
עלו לי דמעות בעיניים...  
אומרים שצעקתי, אני לא בדיוק זוכרת ..."

חמר עברון אח של יונתן:

זה היה לפנות בוקר, אבא ואמא שלי צעקו לי לרדת, ישבתי על הספה,

נים שלי קפאו, בערך 20 דקות...

נקשרתי לחבר טוב ואז החברים הגיעו לפה,

עמים כבר היה נמאס לי לראות אנשים, רציתי פשוט להיות לבד עם

מי..."

אפרת רוט-לוי חברתו של יונתן כ-3 וחצי שנים:

"... ביום הבשורה היו המון טלפונים, לא הבנתי למה מתקשרים אליי בשעה כה מוקדמת, ידיד התקשר ואמר לי: "יש חייל שנפצע ויש שמועות שזדו יוני".

לא עיכלתי, התקשרתי לאבא שלי והוא אמר לי שזה נכון..."

דליה שרון - חברת משפחה:

"...ביום רביעי אחד פתאום קיבלתי טלפון בשש וחצי בבוקר וחשכתי שזאת אמא של בעלי אז המשכתי לישון. פתאום, שמעתי את בעלי צועק:

"טלילה מה קרה ליונתן?!", חטפתי את הטלפון ושאלתי מה קרה

וטלילה צעקה לי: "דליה אין לי ילד!".

נסעתי לטלילה, ראיתי אנשים צופרים בשבע בבוקר ואמרתי יונתן איננו,

אני לא מאמינה שאני לא אראה אותו יותר.

בעלי התקשר ליעל ואמר לה: "יעל, יונתן איננו", יעל נסעה יחד איתנו

לראשון, אל טלילה..."

יאיר גנטון - המחנך של יונתן בתיכון:

"...אחת המורות מבית הספר צלצלה אלי ביום רביעי ב-7 בבוקר, היא

אמרה לי שיש הרוג מראשון לציון בפעילות צבאית ושזה יוני...

פתחתי את האינטרנט והבנתי שזה באמת יוני,

עברתי דרך בית הספר ונסעתי לטלילה,

ראיתי את יונתן בשבת האחרונה לפני שהוא נהרג בנמל ת"א במקרה,

מפגש של כ-20 דקות - הוא אמר לי שהוא עוד מעט מסיים מסלול..."

" יונתן ,

נהרגת באמונתך . סובלן היית לאחר ולשונה . נתת וקיבלת .

האל נתן לך האל לקח אותך . היית שלם . זה סוף זו התחלה .

תודה לאלה שהיו לצידו בחייו .

תודה לכולכם הנמצאים איתנו כאן כמותו . "

(מתוך הספרו של אבי עברון - אביו של יונתן)

הלוויתו של יונתן נערכה בצהרי יום רביעי 2.11.2005 .



## פעולת ההנצחה לזכרו של יונתן ז"ל והתמודדות עם השכול -

שכול הוא התחושה רבת-הפנים המתעוררת בעקבות מותו של אדם קרוב.

כשמאבדים פתאום ביום אחד אדם יקר לא יודעים כיצד להמשיך הלאה!

יונתן היה חלק גדול בחייהם של הרבה אנשים, ופתאום העובדה שיותר לא פוגשים אותו כואבת!

איתמר, אחיו, שהיה רגיל לראות אותו כל יום, כל כמה שעות – פתאום לא רואה אותו כלל!

טלילה ואבי, הוריו, שגידלו אותו וחינכו אותו ולימדו אותו – פתאום גם הם לא רואים אותו בכלל!

והחברים שגם הם רגילים לפגוש אותו ולדבר איתו – גם זה נעלם!  
פתאום צריך ללמוד ולהתמודד עם החיים, יותר מאשר עם המוות.  
הרי הוא הלך. אבל השאיר הרבה אנשים כואבים המנסים להמשיך הלאה.

*"ההתמודדות מאוד אישית ופנימית, זה די מוזר כל יום בלעדיו, קשה בלעדיו, קושי בשגרה.*

*יש הרבה דברים שגורמים להמשיך לחיות.  
אני עולה לבית העלמין כשמתחשק לי, אין לי תאריך קבוע, אני יושבת שם לבד, מצלמת את הפרחים.*

*אני לא בוכה, לא קוראת תהילים, אני פשוט יושבת וקשה לי לעזוב..." –  
סיפרה טלילה אמו.*

כל אחד מתמודד עם האובדן בדרך הנכונה והאישית לו.

"יונתן לא הספיק לראות את הארץ ואת העולם, החלטתי שככל אתר שאני אבקד בו, בארץ ובעולם, אני אקח אבן משם ואשים על הקבר של יונתן. כל אתר שממנו לקחתי אבן אני מצלמת", כך מתמודדת דליה – חברת משפחה קרובה.

ליונתן ואיתמר אחיו היה קשר יוצא דופן, בין שני אחים שעברו המון דברים ביחד.

איתמר פתאום איבד אח וחבר, שהיה, ועדיין, חלק גדול ממנו: "בשנה הראשונה הייתי מדבר עם היועצת בבית הספר, היא הראשונה שדיברתי איתה באופן מקצועי, יותר דיברתי עם ההורים וישבתי איתם, הם בסופו של דבר היו כן מעורבים בהתמודדות הנפשית והעמוקה".

חברי היחידה וחברי ילדות מתמודדים עם זה בעזרת הקשר עם המשפחה והשתתפות בכל אירוע זיכרון שקשור ליונתן.

נדב שחם ( חבר קרוב מהצוות ) – " באים לבקר המון את המשפחה, משתתפים בימי זיכרון, אזכרה וכיום הולדת של יונתן אנחנו עולים יחד לבית העלמין".

בבית הספר של יונתן, מקוה-ישראל, מתקיים כל שנה מירוץ ניווט לזכרו, בו משתתפים חיילים ותיקים וחדשים, בני משפחה וחברים רבים אחרים "כל ילדי בית הספר משתתפים כך שאין תלמיד בביה"ס שאינו מכיר את יוני שלנו ! " - ד"ר טלי פלוטקין – מנהלת בית הספר מקוה ישראל.



ביה"ס החקלאי מקוה ישראל המדור הכללי  
מרוץ הלפיץ ע"ש יונתן עברון ז"ל  
בוגר בית הספר, לוחם ביחידה מובחרת  
נפל בפעולה מבצעית בעת מילוי תפקידו

יונתן נמצא בלב כולם, אבל ההתמודדות עם השכול קשה לכל אדם, וכל אדם ממשיך בסופו של דבר בדרך שלו ועם התמודדות שלו עם האובדן הקרוב לו, נראה כי החיים בכל-זאת, חזקים יותר...

יונתן / רחל

"מבעד לדוק מרחקים - צלם ענוג,  
נער רך בתלבושת הדר;  
לב אמונים, לא נטש רע בצר.  
ובקרוב אחור לא נסוג.

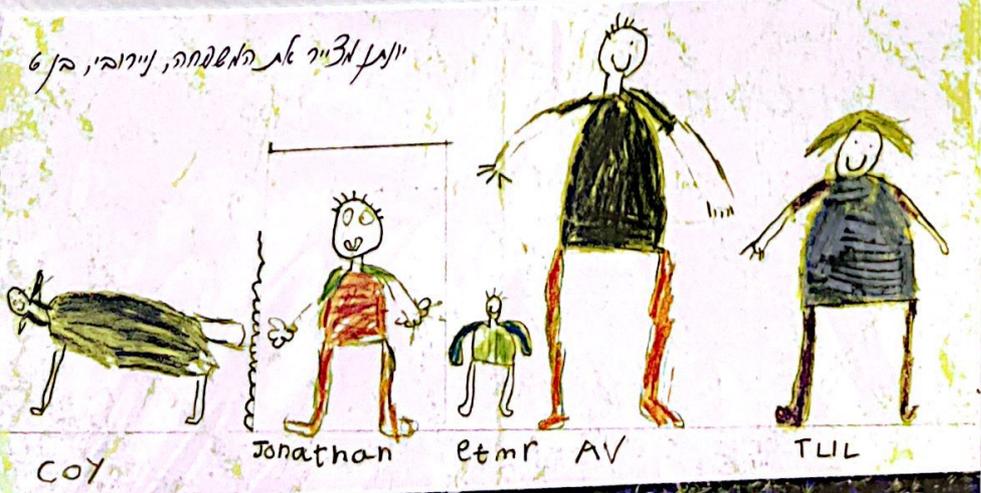
ועליך למות יונתן?... מה עגום  
נתיב אדם בעולם הזועם!  
על כולנו במחיר החיים לשלם  
את מעט הדבש הטעום."



HAPPY J



יונתן ורחל יחד עם הילדים, ניירובי, קנ' 6



# טלילה, אבי ואיתמר היקרים...

סיורו של תהליך מרגש, שונה, כואב, מלמד ומבגר  
צינו פשוט להגיד -

טילה קטנה,

טילה שאומרת המון,

עטופה בהרבה אהבה והערכה,

מילה שמעלה חיוך על הפנים

וגורמת טוב בלב להרבה שנים,

מילה בעלת ארבע אותיות,

שעל הלב חורטת...

מילה אחרת מכל המילים,

מילה שונה,

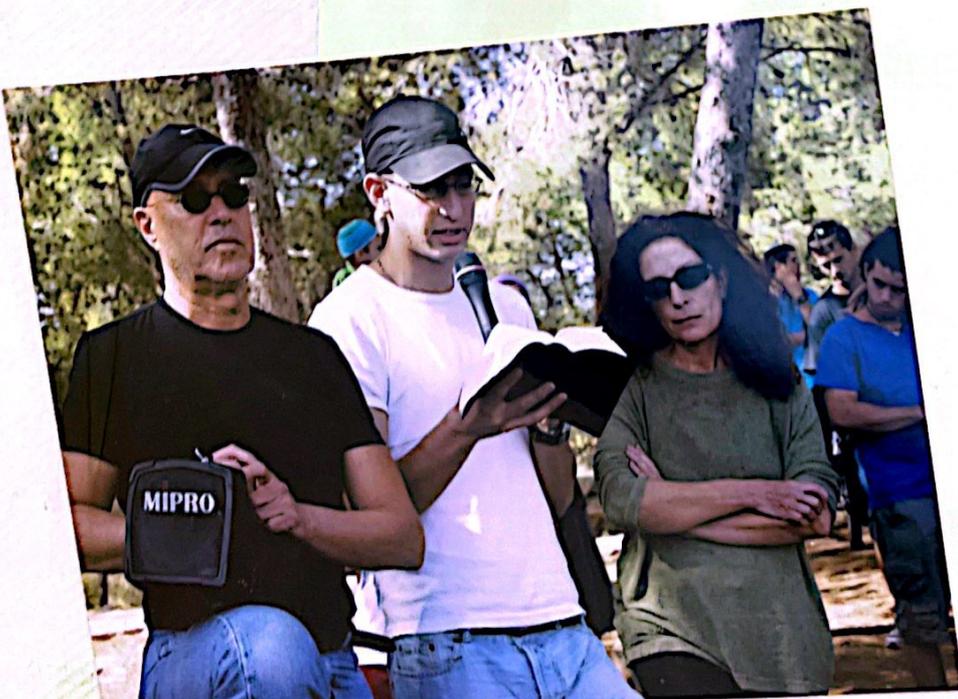
שאומרת -

תודה!

תודה על שיתפתם אותנו,

על שפתחתם את פצעיכם,

על שיתוף הפעולה!



במהלך עשיית האלבום, חשנו בכאב וצער למשפחה ולחברים, לחברה כולה!

פגשנו המון אנשים שעזרו לנו להכיר את יונתן גם בלי להכירו. הבנו באמת איזה אדם מדהים היה יונתן וכמה חשוב הוא היה לאנשים רבים.

לא קל לעבור תהליך כזה- צריך הרבה אומץ, נאלצנו לגעת בנקודות רגישות של אנשים רבים.

בהתחלה חששנו ופחדנו, היינו צריכות לחדור ולקלף פעם אחר פעם פצעים של אנשים, פצעים שחשבנו שהגלידו אבל אחרי כמה פגישות ושיחות הבנו שהפצע הזה לעולם לא יגליד. בתחילת התהליך היו לנו המון שאלות, אך כעת אנו יודעות כמה הנושא רגיש וכאוב.

אנו מצטערות שלא הייתה לנו ההזדמנות להכיר את יונתן מקרוב. ולסיכום, נרצה להודות לכל האנשים שהיו חלק ושיתפו פעולה באלבום הנצחה זה, ובמיוחד למשפחת עברון המדהימה שעזרה ותמכה לאורך כל הדרך-

היה לנו לעונג להכיר אתכם. ואנו מאחלות לכם שלא תדעו עוד צער וכאב.

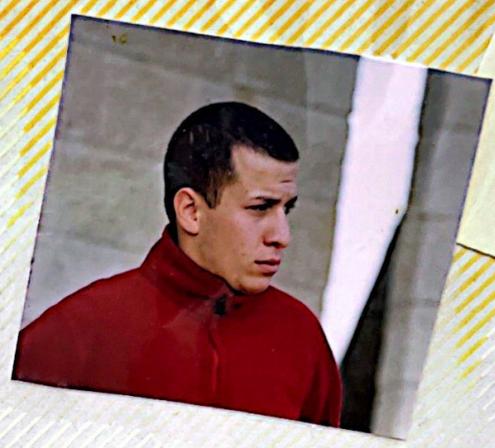
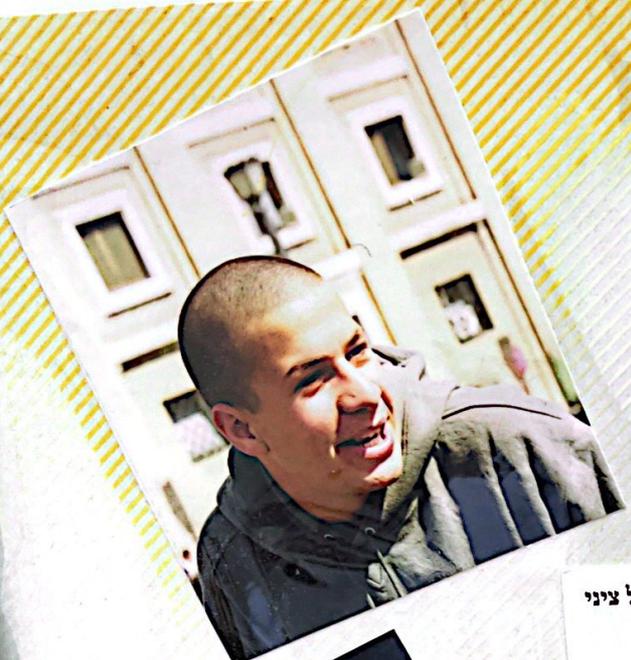
אנו רוצות להודות גם לדליה שרון, אפרת רוט-לוי, יאיר גנטון וכל חבריו מבית הספר והיחידה אשר עזרו לנו לקבל על יונתן את מירב המידע.

עמית קוטאי, דניאל טויל וגיא בן חיים.

חט"ב אבני החושן

תשס"ט, 2009

אבל ציני  
12.8.85



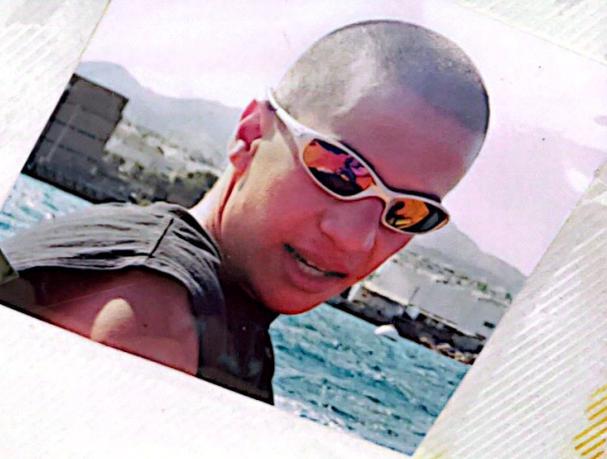
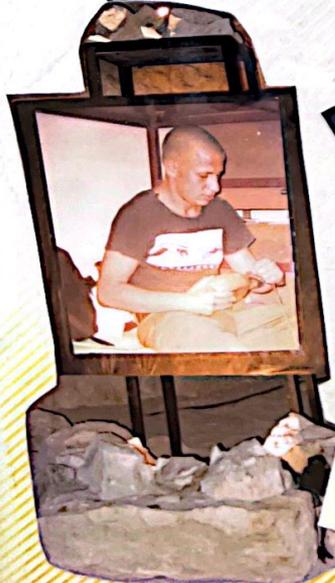
אבל ציני    אבל רציני    אבל ארוך    אבל קצר    אבל חולה    אבל בריא    אבל סתמי    אבל נכון

הצבי ישראל על במוחין חלל, איך נפלו גבורים?  
... חבי בגלבוש אל-טל ואל-מטר עליכם ושני תרומות  
כי שם נגזל מגן גבורים, מגן שאול בלי משיח בשמן  
מדם חללים מחלב גבורים, קשת יהונתן לא נשוג אהור  
ותרב שאול לא תשוב ריכם.  
... איך נפלו גבורים בתוך המלחמה,  
יהונתן על-במוחין חלל  
צר-לי עליך אחי יהונתן,  
נעמתי לי מאד  
נפלאותה אהבתך לי מאהבת נשים  
איך נפלו גבורים  
ויאבדו כלי מלחמה?  
(שמואל ב', פרק א')



ל נכון  
בל דק  
בל עמוס  
בל קטן  
בל גדול  
בל פרט  
בל ציבורי  
בל בא  
בל הולך

אבל של מוות (אבא)    אבל של אב    אבל של משמעות    אבל של תפילה    אבל של צער    אבל של הולך



אבל ציני  
2.11.05